

BOLETÍN ECLESIAÍSTICO

DEL

Obispado de Astorga.

SUMARIO: Carta Encíclica de S. S. (continuación).—S. Rom. et Univ. Inquisiciones.—Relación de los Sres. Sacerdotes inscritos en la «Liga Eucarística».—Bibliografía.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

PII

DIVINA PROVIDENTIA PAPAE X
LITERAE ENCYCLICAE

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS
ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS

PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES
DE MODERNISTARUM DOCTRINIS

(CONTINUACIÓN)

Atque hæc, Venerabiles Fratres, de modernista ut philosopho.—Iam si, ad credentem progressus, nosse quis velit unde hic in modernistis a philosopho distinguatur, illud advertere necesse est, etsi philosophus *rea-*

litate divini ut fidei obiectum admittat, hanc tamen ab illo *realitate* non alibi reperiri nisi in credentis animo, ut objectum sensus est et affirmationis, atque ideo phænomenorum ambitum non excedit: utrum porro in se illa extra sensum existat atque affirmationem eiusmodi, præterit philosophus ac negligit. E contra modernistæ credenti ratum ac certum est, *realitate* divini reapse in se ipsam existere nec prorsus a credente pendere. Quod si postules, in quo tandem hæc credentis assertio nitatur, reponent: in privata cuiusque hominis *experientia*. — In qua affirmatione, dum equidem hi a rationalistis dissident, in protestantium tamen ac pseudo-mysticorum opinionem discedunt. Rem enim sic edisserunt; in *sensu religioso* quendam esse agnoscendum cordis intuitum; quo homo ipsam, sine medio, Dei *realitate* attingit, tantamque de existentia Dei haurit persuasionem deque Dei tum intra tum extra hominem actione, ut persuasionem omnem, quæ ex scientia peti possit, longe antecellat. Veram igitur ponunt experientiam, eamque rationali qualibet experientia præstantiorem: quam si quis, ut rationalistæ, inficiatur, inde fieri affirmant, quod nolit is in eis se ipse constituere moralibus adiunctis, quæ ad experientiam gignendam requirantur. Hæc rorro *experientia*, cum quis illam fuerit assequutus, proprie vere que credentem efficit. — Quam hic longe absumus a catholicis institutis! Commenta eiusmodi a Vaticana Synodo improbata iam vidimus. — His semel admisis una cum erroribus ceteris iam memoratis, quo pacto ad atheismum pateat via, inferius dicemus. Nunc statim advertisse iuverit, ex hac *experientiæ* doctrina, coniuncta alteri de *symbolismo*, religionem quamlibet ethnicorum minime excepta, ut veram esse habendam. Quidni etenim in religione quavis experientiæ huiusmodi occurrant? occurrisse vero non unus asserit.

Quo iure autem modernistæ veritatem experientiæ abnuent, quam turca affirmet; verasque experientias unis catholicis vindicabunt? Neque id reapse modernistæ denegant; quin immo, subobscurè alii, alii aperitissime, religiones omnes contendum esse veras. Secus autem sentire nec posse, manifestum est. Nam religioni cuiquam quo tandem ex capite, secundum illorum præcepta, foret falsitas tribuenda? Certe vel ex fallacia *sensus religiosi*, vel quod falsiloqua sit formula ab intellectu prolata. Atqui sensus religiosus unum semper idemque est, etsi forte quandoque imperfectior; formula autem intellectus ut vera sit, sufficit ut *religioso sensui* hominiquè credenti respondeat, quidquid de huius perspicuitate ingenii esse queat. Unum, ad summum, in religionum diversarum conflictu, modernistæ contendere forte possint, catholicam, ut pote vividiorè, plus habere veritatis; itemque christiano nomine digniorè eam esse, ut quæ christianismi exordiis respondeat plenius.—Has consecutiones omnes ex datis antecedentibus fluere, nemini erit absonum. Illud stupendum cum maxime, catholicos dari viros ac sacerdotes, qui, etsi, ut autumari malumus, eiusmodi portenta horrent, agunt tamen ac si plene probent. Eas etenim errorum talium magistris tribuunt laudes, eos publice habent honores, ut sibi quisque suadeat facile, illos non homines honorare, aliquo forsam numero non expertes sed errores potius, quos hi aperte asserunt inque vulgus spargere omni ope nituntur.

Est aliud præterea in hoc doctrinæ capite, quod catholicæ veritati est omnino infestum—Nam istud de *experientia* præceptum ad *traditionem* etiam transfertur, quam Ecclesia huc usque asseruit, eamque prorsus adimit. Enimvero modernistæ sic traditionem intelligunt, ut sit *originalis experientiæ* quædam cum aliis communicatio per prædicationem, ope formulæ intel-

lectivæ. Cui formulæ propterea, præter vim, ut aiunt, *repræsentativam, suggestivam* quandam adscribunt virtutem, tum in eo qui credit, ad *sensum religiosum* forte torpentem excitandum, instaurandamque *experientiam* aliquando habitam, tum in eis qui nondum credunt, ad *sensum religiosum* primo gignendum et *experientiam* producendam. Sic autem experientia religiosa late in populos propagatur; nec tantummodo in eos qui nunc sunt per prædicationem, sed in posteros etiam, tam per libros quam per verborum de aliis in alios replicationem. —Hæc vero experientiæ communicatio radices quandoque agit vigetque; senescit quandoque statim ac moritur. Vigere autem, modernistis argumentum veritatis est: veritatem enim ac vitam promiscue habent. Ex quo inferre denuo licebit: religiones omnes quotquot extant veras esse nam secus nec viverent.

Re porro huc adducta, Venerabiles Fratres, satis superque habemus ad recte cognoscendum, quem ordinem modernistæ statuunt inter fidem et scientiam; quo etiam scientiæ nomine historia apud illos notatur. —Ac primo quidem tenendum est, materiam uni obiectam materiæ obiectæ alteri externam omnino esse ab eaque seiunctam. Fides enim id unice spectat, quod scientia *incognoscibile* sibi esse profitetur. Hinc diversum utrique pensum: scientia versatur in phænomenis, ubi nullus fidei locus; fides e contra versatur in divinis, quæ scientia penitus ignorat. Unde demum conficitur, inter fidem et scientiam nunquam esse posse discidium: si enim suum quæque locum teneat, occurrere sibi invicem numquam poterunt, atque ideo nec contradicere. —Quibus si qui forte obiiciant, quædam in aspectabili occurrere natura rerum quæ ad fidem etiam pertineant, uti humanam Christi vitam; negabunt. Nam etsi hæc phænomenis accensentur, tamen,

quatenus vita fidei imbuuntur, et a fide, quo supra dictum est modo *transfigurata ac defigurata* fuerunt, a sensibili mundo sunt abrepta et in divini materiam translata. Quamobrem poscenti ulterius, an Christus vera patrarit miracula vereque futura præsensent, an vere revixerit, atque in cælum conscenderit; scientia agnostica abnuet, fides affirmabit; ex hoc tamen nulla erit inter utramque pugna. Nam abnuet alter ut philosophus philosophos alloquens, Christum scilicet unice contemplatus secundum *realitatem historicam*; affirmabit alter ut credens cum credentibus loquutus, Christi vitam spectans prout *iterum vivitur* a fide et in fide.

Ex his tamen fallitur vehementer qui reputet posse opinari, fidem et scientiam alteram sub altera nulla penitus ratione esse subiectam. Nam de scientia quidem recte vereque existimabit; secus autem de fide, quæ, non uno tantum sed triplici ex capite, scientiæ subiici dicenda est. Primum namque advertere oportet, in facto quovis religioso, detracta *divina realitate* quamque de illa habet *experientiam* qui credit, cetera omnia, præsertim vero *religiosas formulas*, phænomenorum ambitum minime transgredi, atque ideo cadere sub scientiam. Liceat utique credenti, si volet, de mundo excedere; quamdiu tamen in mundo deget, leges, obtutum, iudicia scientiæ atque historiæ numquam, velit, nolit, effugiet.— Præterea, quamvis dictum est Deum solius fidei esse obiectum id de divina quidem *realitate* concedendum est, non tamen de *idea* Dei. Hæc quippe scientiæ subest; quæ, dum in ordine, ut aiunt, logico philosophatur, quidquid etiam absolutum est attingit atque ideale. Quocirca philosophia seu scientia cognoscendi de idea Dei ius habet, eamque in sui evolutione moderandi et, si quid extrarium invaserit, corrigendi. Hinc modernistarum effatum: evolutionem

religiosam cum morali et intellectuali componi debere; videlicet, ut quidam tradit quem magistrum sequuntur, eisdem subdi.—Accedit demum quod homo dualitatem in se ipse non patitur; quamobrem credentem quædam intima urget necessitas fidem cum scientia sic componendi, ut a generali ne discrepet idea, quam scientia exhibet de hoc mundo universo. Sic ergo conficitur, scientiam a fide omnino solutam esse, fidem contra, ut ut scientiæ extranea prædicetur, eidem subesse.—Quæ omnia, Venerabiles Fratres, contraria prorsus sunt iis quæ Pius IX decessor Noster tradebat, docens (1): *Philosophiæ esse, in iis quæ ad religionem pertinent, non dominari sed ancillari, non præscribere quid credendum sit, sed rationabili obsequio amplecti, neque altitudinem scrutari mysteriorum Dei, sed illam pie humiliterque revereri.* Modernistæ negotium plane invertunt: quibus idcirco applicari queunt, quæ Gregorius IX item decessor Noster de quibusdam suæ ætatis theologis scribebat (2): *Quidam apud vos, spiritu vanitatis ut uter distenti, positos a Patribus terminos profana transferre satagunt novitate; coelestis paginae intellectum... ad doctrinam philosophicam rationalium inclinando, ad ostentationem scientiæ, non profectum aliquem auditorum... Ipsi, doctrinis variis et peregrinis abducti, redigunt caput in caudam, et ancillae cogunt famulari reginam.*

Quod profecto apertius patebit intuenti quo pacto modernistæ agant, accommodate omnino ad ea quæ docent. Multa enim ab eis contrarie videntur scripta vel dicta, ut quis facile illos æstimes ancipites atque incertos. Verumtamen consulte id et considerate accidit; ex opinione scilicet quam habent de fidei atque

(1) Brev. ad Ep. Wratislav. 15 iun. 1857.

(2) Ep. ad Magistros theol. paris., non. iul. 1223.

scientiæ seiunctione mutua. Hinc in eorum libris quædam offendimus quæ catholicus omnino probet; quædam, aversa pagina, quæ rationalistam dictasse autumes. Hinc, historiam scribentes, nullam de divinitate Christi mentionem iniiciunt; ad concionem vero in templis eam firmissime profitentur. Item, enarrantes historiam, Concilia et Patres nullo loco habent; catechesim autem si tradunt, illa atque illos cum honore afferunt. Hinc etiam exegesim theologicam et pastoraalem a scientifica et historica secernunt. Similiter, ex principio quod scientia a fide nullo pacto pendeat, quum de philosophia, de historia, de critice disserunt, Lutheri sequi vestigia non exhorrentes (1), despicientiam præceptorum catholicorum, sanctorum Patrum, œcumenicorum synodorum, magisterii ecclesiastici omnimodis ostentant; de qua si carpantur, libertatem sibi adimi conqueruntur. Professi demum fidem esse scientiæ subiiciendam, Ecclesiam passim aperteque reprehendunt quod sua dogmata philosophiæ opinionibus subdere et accommodare obstinantissime renuat: ipsi vero, veteri ad hunc finem theologia sublata, novam invehere contendunt, quæ philosophorum delirationibus obsecundet.

Hinc iam Venerabiles Fratres, nobis fit aditus ad modernistas in theologico agone spectandos. Salebrosum quidem opus: sed paucis absolvendum.—Agitur nimirum de concilianda fide cum scientia, idque non aliter quam una alteri subiecta. Eo in genere modernista theologus eisdem utitur principiis, quæ usui philosopho esse vidimus, illaque ad credentem aptat: prin-

(1) Prop. 29 damn. a Leone X, Bull. «*Exsurge Domine*» 16 maii 1520. *Via nobis facta est enervandi auctoritatem Conciliorum, et libere contradicendi eorum gestis, et iudicandi eorum decreta, et confidenter confitendi quidquid verum videtur, sive probatum fuerit, sive reprobatum a quocumque Concilio,*

cipia inquam *immanentiae* et *symbolismi*. Sic autem rem expeditissime perficit. Traditur a philosopho *principium fidei esse immanens*; a credente additur *hoc principium Deum esse*: concludit ipse *Deus ergo est immanens in homine*. Hinc *immanentia theologica*. Iterum: philosopho certum est *repraesentationes obiecti fidei esse tantum symbolicas*; credenti pariter certum est *fidei obiectum esse Deum in se*: theologus igitur colligit: *repraesentationes divinae realitatis esse symbolicas*. Hinc *symbolismus theologicus*. —Errores profecto maximi: quorum uterque quam sit perniciosus, consequentiis inspectis patebit. — Nam, ut de *symbolismo* statim dicamus, cum symbola talia sint respectu obiecti, respectu autem credentis sint instrumenta; cavendum primum, inquit, credenti, ne ipse formulæ ut formula est plus nimio inhæreat, sed illa utendum unice ut absolutæ adhærescat veritati, quam formula reteggit simul ac tegit nititurque exprimere quin unquam assequatur. Addunt præterea, formulas eiusmodi esse a credente adhibendas quatenus ipsum iuverint; ad commodum enim datæ sunt non ad impedimentum: incolumi utique honore qui, ex sociali respectu, debetur formulis, quas publicum magisterium aptas ad communem conscientiam exprimendam iudicavit, quamdiu scilicet idem magisterium secus quidpiam non edixerit. — De *immanentia* autem quid reapse modernistæ sentiant difficile est indicare; non enim eadem omnium opinio. Sunt qui in eo collocant, quod Deus agens intime adsit in homine, magis quam ipse sibi homo; quod plane, si intelligitur, reprehensionem non habet. Alii in eo ponunt, quod actio Dei una sit cum actione naturæ, ut causæ primæ cum causæ secundæ; quod ordinem supernaturalem reapse delet. Alii demum sic explicant, ut suspicionem efficiant pantheisticæ significationis; id autem cum ceteris eorum doctrinis cohæret aptius.

Huic vero *immanentiae* pronunciato aliud adiicitur, quod a *permanentia divina* vocare possumus: quæ duo inter se eo fere modo differunt, quo *experientia* privata ab *experientia* per traditionem transmissa. Exemplum rem collustrabit: sitque ab Ecclesia et Sacramentis deductum. Ecclesia, inquit, et Sacramenta a Christo ipso instituta minime credenda sunt. Cavet id agnosticismus, qui in Christo nil præter hominem novit, cuius conscientia religiosa, ut ceterorum hominum, sensim efformata est: cavet lex immanentiae, quæ externas, ut aiunt, *applicationes* respuit: cavet item lex evolutionis, quæ ut germina evolvantur tempus postulat, et quandam adiutorum sibi succedentium seriem: cavet demum historia, quæ talem reapse rei cursum fuisse ostendit. Attamen Ecclesiam et Sacramenta *mediate* a Christo fuisse instituta retinendum est. Qui vero? Conscientias christianas omnes in Christi conscientia virtute quodammodo inclusas affirmant, ut in semine planta. Quoniam autem germina vitam seminis vivunt; christiani omnes vitam Christi vivere dicendi sunt. Sed Christi vita secundum fidem, divina est: ergo et christianorum vita. Si igitur hæc vita, decursu ætatum, Ecclesiae et Sacramentis initium dedit; iure omnino dicetur initium huiusmodi esse a Christo ac divinum esse. Sic omnino conficiunt divinas esse etiam Scripturas sacras, divina dogmata.—His porro modernistarum theologia ferme absolvitur. Brevis profecto supellex: sed ei perabundans, qui profiteatur; scientiæ, quid quid præceperit, semper esse obtemperandum.—Horum ad cetera quæ dicemus applicationem quisque facile per se viderit.

De origine fidei deque eius natura attigimus huc usque. Fidei autem cum multa sint germina, præcipua vero Ecclesia, dogma, sacra et religiones, libri quos sanctos nominamus; de his quoque quid modernistæ

doceant, inquirendum.—Atque ut dogma initium ponamus, huius quæ sit origo et natura iam supra indicatum est. Oritur illud ex impulsione quadam seu necessitate, vi cuius qui credit in suis cogitatis elaborat, ut conscientia tam sua quam aliorum illustretur magis. Est hic labor in rimando totus expoliendoque primigeniam mentis *formulam*, non quidem in se illam secundum logicam explicationem, sed secundum circumstantia, seu, ut minus apte ad intelligendum inquirunt, *vitaliter*. Inde fit ut circa illam *secundariæ* quædam, ut iam innuimus, sensim enascantur formulæ; quæ postea in unum corpus coagmentatæ vel in unum doctrinæ ædificium, cum a magisterio publico sancitæ fuerint utpote communi conscientiæ respondentes, dicuntur dogma. Ab hoc secernendæ sunt probe theologorum commentationes: quæ ceteroqui, quamvis vitam dogmatis non vivunt, non omnino tamen sunt inutiles, tum ad religionem cum scientia componendam et oppositiones inter illas tollendas, tum ad religionem ipsam extrinsecus illustrandam protuendamque; forte etiam utilitati fuerint novo cuidam futuro dogmati materiam præparando.—De cultu sacrorum haud foret multis dicendum, nisi eo quoque nomine Sacramenta venirent; de quibus maximi modernistarum errores. Cultum ex duplici impulsione seu necessitate oriri perhibent; omnia etenim, ut vidimus, in eorum systemate impulsionebus intimis seu necessitatibus gigni asseruntur. Altera est ad sensibile quiddam religioni tribuendum; altera ad eam proferendam, quod fieri utique nequaquam possit sine forma quadam sensibili et consecrantibus actibus, quæ Sacramenta dicimus. Sacramenta autem modernistis nuda sunt symbola seu signa; quamvis non vi carentia. Quam vim ut indicent, exemplo ipsi utuntur verborum quorundam, quæ vulgo fortunam dicuntur sortita, eo quod virtutem

conceperint ad notiones quasdam propagandas, robustas maximeque percellentes animos. Sicut ea verba ad notiones, sic Sacramenta ad sensum religiosum ordinata sunt: nihil præterea. Clarius profecto dicerent, si Sacramenta unice ad nutriendam fidem instituta affirmarent. Hoc tamen Tridentina Synodus damnavit (1): *Si quis dixerit hæc sacramenta propter solam fidem nutriendam instituta fuisse, anathema sit.*

De librorum etiam sacrorum natura et origine aliquid iam delibavimus. Eos, ad modernistarum scita, definire probe quis possit syllogem *experientiarum*, non cuique passim advenientium, sed extraordinarium atque insignium, quæ in quapiam religione sunt habitæ. — Sic prorsus modernistæ docent de libris nostris tum veteris tum novi iestamenti. Ad suas tamen opiniones callidissime notant: quamvis experientia sit præsentis temporis, posse tamen illam de præteritis æque ac de futuris materiam sumere, prout videlicet qui credit vel exacta rursus per recordationem in modum *praesentium vivit*, vel futura per præoccupationem. Id autem explicat quomodi historici quoque et apocalyptici in libris sacris censi queant. Sic igitur in hisce libris Deus quidem loquitur per credentem; sed, uti fert theologia modernistarum, per *immanentiam* solummodo et *permanentiam vitalem*. — Quæremus, quid tum de inspiratione? Hæc, respondent, ab impulsione illa, nisi forte vehementia, nequaquam secernitur, qua credens ad fidem suam verbo scriptove aperiendam adigitur. Simile quid habemus in poetica inspiratione; quare quidam aiebat: Est Deus in nobis, agitante calescimus illo. Hoc modo Deus initium dici debet inspirationis sacrorum librorum. — De qua præterea inspiratione modernistæ addunt nihil omnino esse in sacris libris

(1) Sess. VII, de *Sacramentis in genere*, can. 5.

quod illa careat. Quod quum affirmant, magis eos crederes orthodoxos quam recentiores alios, qui inspirationem aliquantum coangustant, ut, exempli causa, quum *tacitas* sic dictas *citationes* invehunt. Sed hæc illi verbo tenus ac simulate. Nam si Biblia ex agnosticismi præceptis iudicamus, humanum scilicet opus, ab hominibus pro hominibus exaratum, licet ius theologo detur ea per *immanentiam* divina prædicandi; qui demum inspiratio coarctari possit? Generalem utique modernistæ sacrorum librorum inspirationem asseverant: catholico tamen sensu nullam admittunt.

Largiorom dicendi segetem offerunt, quæ modernistarum schola de Ecclesia imaginatur.—Ponunt initio eam ex duplici necessitate oriri, una in credente quovis in eo præsertim qui primigeniam ac singularem aliquam sic nactus experientiam, ut fidem suam cum aliis communicet; altera, postquam fides communis inter plures evaserit, in *collectivitate*, ad coalescendum in societatem et ad commune bonum tuendum, augendum, propagandum. Quid igitur Ecclesia? partus est *conscientiæ collectivæ* seu consociationis conscientiarum singularium; quæ, vi *permanentiae vitalis*, a primo aliquo credente pendeant, videlicet, pro catholicis, a Christo.—Porro societas quæpiam moderatrice auctoritate indiget, cuius sit officium consociatos omnes in communem finem dirigere, et compagis elementa tueri prudenter, quæ, in religioso cœtu, doctrina et cultu absolvuntur. Hinc in Ecclesia catholica auctoritas tergemina; *disciplinæ, dogmaticæ, cultualis*.—Iam auctoritatis huius natura ex origine colligenda est; ex natura vero iura atque officia repetenda. Præteritis ætatibus vulgaris fuit error quod auctoritas in Ecclesiam extrinsecus accesserit; nimirum immediate a Deo; quare *autocratica* merito habebatur. Sed hæc nunc temporis obsolevere. Quo modo Ecclesia e con-

scientiarum collectivitate emanasse dicitur, eo pariter auctoritas ab ipsa Ecclesia vitaliter emanat. Auctoritas igitur, sicut Ecclesia, ex conscientia religiosa oritur, atque ideo eidem subest; quam subiectionem si spreverit, in tyrannidem vertitur. Ea porro tempestate nunc vivimus, quum libertatis sensus in fastigium summum excrevit. In civili statu conscientia publica populare regimen invexit. Sed conscientia in homine, æque atque vita, una est. Nisi ergo in hominum conscientis intestinum velit excitare bellum ac fovere, auctoritati Ecclesiæ officium inest democraticis utendi formis; eo vel magis quod, ni faxit, exitium imminet. Nam amens profecto fuerit, qui in sensu libertatis, qualis nunc viget, regressum posse fieri aliquando autumet. Constrictus vi atque inclusus, fortior se profundet, Ecclesia pariter ac religione deleta.—Hæc omnia modernistæ ratiocinantur: qui propterea toti sunt in indagandis viis ad auctoritatem Ecclesiæ cum credentium libertate componenda.

(*Se continuará*)

S. ROM. ET UNIV. INQUISITIONIS

Instructio ad Reverendissimos locorum Ordinarios Familiarumque Religiosarum Moderatores.

Recentissimo Decreto *Lamentabili sane exitu*, diei 3 Julii c. a., ab hac S. Congregatione S. Romanæ et Universalis Inquisitionis, jussu D. N. Pii Papæ X, notati atque proscripti sunt præcipui quidam errores qui nostra ætate a scriptoribus, effrenata cogitandi atque scrutandi libertate abreptis, sparguntur et, altioris scientiæ fuco et specie, propugnantur.

Quum autem errores occulti serpere, et quod maxime

luctuosum est, incautos animos, juvenum præsertim, occupare soleant, ac semel admissi difficillime radicitus ex animo evellantur, immo, etiam eradicati, plerumque sponte sua repullulent, opportunum visum est Eminentissimis et Reverendissimis Dominis Cardinalibus, in rebus fidei et morum una mecum Inquisitoribus Generalibus, Decreto supra laudato monita quædam adjungere, quibus plenius et efficacius attingatur finis quem S. Sedes in reprobandis erroribus sibi propusuerat consequendum.

Memores igitur imprimis sint ad quos pertinet, necessarium esse ut sive in Seminariis clericorum sæcularium et studiorum domibus Religiosorum, sive in Universitatibus, Lyceis, Gymnasiis aliisque educationis collegiis vel institutis, a juvenum institutione omnino removeantur moderatores atque magistri qui damnatis erroribus infecti cognoscuntur, vel eorum suspecti merito habentur.

Necessarium pariter erit intercidere, præsertim Seminariorum alumnis ac universim viris ecclesiasticis, ne nomen dent libellis periodicis, quibus neoterici errores sive aperte propugnantur sive latenter insinuantur, neque quidquam in eis publici juris faciant. A qua regula non deflectant, etsi aliquando gravis ratio aliud suadere videatur, nisi de consensu Ordinarii.

Consultum postremo erit sacram ordinationem differre, vel etiam prorsus denegare, iis qui, quod Deus avertet, neotericis erroribus imbuti essent, quos non ex animo reprobarent atque rejicerent.

His autem pro zelo, quo erga gregem sibi creditum animantur Ordinarii, illa adjicere non omittant consilia ac remedia quæ pro ratione locorum et circumstantiarum opportuna judicaverint ad zizania penitus ex agro Domini evellenda.

Datum Romæ, ex Ædibus S. O., die 28 Augusti 1907.

S. CARD. VANNUTELLI.

Relación de los Sres. Sacerdotes inscritos en la
«Liga Eucarística Sacerdotal.»

(CONTINUACIÓN.)

- M. I. Sr. D. Braulio Lobo Ligerero, Deán de la S. A. I. C.
D. Venancio Blanco, Beneficiado de id.
D. Ignacio Anta, Párroco de Toreno.
D. Antonio Manteiga, id. de Sta. Marina del Sil.
D. Esteban Blanco, id. de Valdesandinas.
D. Gaudencio Muñoz, Coadjutor de Castrocalbón.
D. Mauricio de Vega, Pco. de Rionegro del Puente.
D. Juan de Vega, Capellán del Santuario de Nuestra Señora de Carballeda (Rionegro).
D. Antonio Pérez, Párroco de Garrapatas.
D. Jesús Cifuentes, id. de Valleluengo.
D. Domingo Villarino, id. de Piñeiro de Trives.
D. Manuel Canseco, Coadjutor de la Carrera.
D. José M. Fernández, Párroco de Sta. Leocadia del Sil.
D. Isidro Ramirez, id. de Fresno de la Polvorosa.
D. Manuel González, id. de Morales del Arcediano.
D. Leandro González, id. de Maíre.
D. Francisco Pérez, id. de San Román de la Vega.
D. Benito Fernández, Coadj. de San Román de la Vega.
D. Antonio González, Párroco de San Lorenzo.
D. Valentín Montero, id. de Brañuelas.
D. Andrés Colino, Coadjutor de Castrocontrigo.
D. José M.ª Alvarez, Párroco de Compludo.
D. Ricardo Abella, id. de Toral de los Vados.
D. Manuel Morán, Coadjutor de Toral de los Vados.
D. Miguel Cordero, Párroco de Laguna Dalga.
D. Juan González, Econ.^o de San Pedro de las Dueñas.
D. Félix Cotado, Párroco de Cacabelos.
D. Luis Fernández, Coadjutor de Fontey.
D. Tomás Rodríguez, Pco. de S. Martín de Santibañez.
D. Jesús Rodríguez, Ecónomo de Torrecillo.

- D. Norberto Rodríguez, Coadj. de Puebla de Sanabria.
D. Joaquín Martínez, Párroco de Sta. Marina del Rey.
D. Andrés Cao, Coadjutor de Sta. Marina del Rey.
D. Juan Gago, id. de Villanazar.
D. Juan R. Martínez, Párroco de Camarzana de Tera.
D. Manuel Gallego, Coadjutor de Villageríz.
D. Gregorio Ferreiro, Econ.º de Rosinos de Vidriales.
D. Antonio Ildefonso Rodríguez Párroco de Ayoó.
-

BIBLIOGRAFÍA

La Sagrada Familia, Revista quincenal ilustrada, que publican en Barcelona los Religiosos «Hijos de la Sagrada Familia», contiene interesante y variado texto; lecturas piadosas, amenas y literarias; artículos de sumo interés, poesías, grabados, etc. etc., formando en conjunto un interesante periódico muy digno de ser leído en todos los hogares cristianos.—Se edita en papel satinado de superior calidad, y consta de 16 páginas con cubiertas de colores. Suscripción: 4 pesetas al año, 2 semestre.—El que quiera cooperar á la santa empresa de propagar el culto y las virtudes de la amabilísima Familia de Nazareth, puede dirigirse á la Redacción calle de San Sebastián, 55 (San Andrés) Barcelona, en donde se le facilitarán números de muestra y «Hojas piadosas de la Sagrada Familia» que se distribuyen gratuitamente.

Atlas Escolar de bolsillo, por Don Enrique Sánchez y Rueda. Agotada en cinco años la edición anterior de veinte mil ejemplares, acaba de ponerse á la venta una nueva. ¡Más de ochenta mapas por dos pesetas! Lujosamente encuadernado en tela.—Librería de Perlado, Paez, y Ci.ª Arenal 11—Madrid.